

Libertate de alegere sau "permisiune"?

24 decembrie 2005

Gili Cârstea

În limbajul savanților noștri există o construcție lingvistică absolut ticăloasă, care aruncă dispreț asupra caracterului lui Dumnezeu mai eficient decât declarația directă că Dumnezeu omoară pe toți cei care I se împotrivesc. Ei insinuează că Dumnezeu „permite” lui Satana să-și aducă la îndeplinire planurile ucigașe.

Un exemplu recent este dialogul între Herbert E. Douglas și Samuele Bacchiocchi despre cauzele dezastrelor. Primul încerca să explice că Satana are control deplin acolo unde puterea harului protector a fost înlăturată, iar cel din urmă sugerează că este vorba de „permisiunea” lui Dumnezeu. Iată ce spune dr. Bacchiocchi:

„Așa cum spune dr. Douglas, în fiecare dintre aceste trei cazuri [cei patru îngerii din Apocalips 7, lov și distrugerea Ierusalimului, vezi aici], Dumnezeu i-a permis lui Satana să-și aducă la îndeplinire actele distructive retrăgându-și puterea restrictivă. Concluzia lui este că Dumnezeu Își asumă responsabilitatea pentru ceea ce permite sau nu împiedică, dar Satana este nemicitorul malign, capabil să-și ducă la îndeplinire planurile distructive atunci când Dumnezeu nu îl împiedică. Pe scurt, dezastrele naturale sunt acte ale lui Satana, îngăduite de Dumnezeu.” [sublinierile noastre]

Noi facem apel la precauție maximă în folosirea acestei expresii. Sub nici o formă Dumnezeu nu îngăduie păcatul, nu îngăduie uciderea, violența sau orice fel de fărâdelege, oricare ar fi varianta de prezentare, indiferent de motiv, indiferent de persoană. Și Dumnezeu nu-și retrage niciodată puterea protectoare. Aceasta poate fi ignorată, sfidată, batjocorită sau gonită – direct sau indirect – până când devine ineficientă. Dumnezeu nu-și impune prezența sau protecția acolo unde acestea sunt nedorite. În timp ce Duhul Sfânt face toate eforturile spre a convinge pe oameni de binefacerile neprihănirii, Satana face toate eforturile de a distruge acea convingere. El folosește puterea religiei pentru a deforma caracterul lui Dumnezeu, ca oamenii să-L respingă, să-L refuze și să-L batjocorească. El știe că Dumnezeu nu Se impune acolo unde nu este dorit, că protecția Sa nu mai operează spre a bloca scopurile lui ucigașe, și că va avea mână liberă asupra acelor nenorociți.

Priviți ce a făcut în Revoluția Franceză. Biserica, prin urâciunile oribile pe care le practica în numele lui Dumnezeu, a dus la exasperare populația. “Dacă așa este Dumnezeu, nu avem nevoie de El.” Au decretat inexistența lui Dumnezeu și au abolit religia creștină, întronând zeița rațiunii ca suveran al națiunii. Dumnezeu a fost obligat să stea deoparte, iar Satana a avut mână liberă asupra lor. Nu există națiune de pe glob care să fi fost transformată într-o asemenea baie de sânge, cum a fost sârmana Franța. Planeta s-a îngrozit de o asemenea nebunie colectivă, și a înțeles unde poate ajunge omenirea atunci când Dumnezeu este alungat din treburile ei. Dar omenirea nu a văzut încă nimic la acest subiect, față de ceea ce urmează să vină peste ea când harul lui Dumnezeu va fi alungat complet și definitiv de pe pământ.

A spune că Dumnezeu permite lui Satana să producă anumite dezastre – dezastre folosite pentru binele omenirii – înseamnă a spune că există o colaborare între ei, ceea ce este absolut diabolic. Satana nu este rottweiler-ul lui Dumnezeu, care mușcă în stânga și în dreapta la comanda stăpânului lui. Planurile lui Dumnezeu nu necesită fărădelegea pentru a fi duse la bun sfârșit, iar Creatorul nu este în pană de idei, fiind constrâns să recurgă la violență, direct, sau prin intermediari.

Un bărbat nu permite soției lui să aibă o relație adulteră. Poate să o suporte, să o ierte, să o părăsească, sau să o stâlcească în bătaie până când aceasta renunță – dau nu îi poate permite. Cum procedează Dumnezeu cu Satana, sau cu oamenii hotărâți să disprețuiască legea Sa?

Osea a încercat să ne învețe câte ceva la acest subiect, dar noi pricepem greu lecția. Chiar foarte greu, uneori.

Lui i s-a cerut să-și ia o soție din cartierul rău famat al orașului, dar se pare că, după ce i-a făcut doi copii, aceasta l-a părăsit și s-a întors la fanteziile ei. Domnul îi cere din nou să se căsătorească, și să ia tot o femeie ușoară, să o iubească “cum iubește Domnul pe copiii lui Israel, care se îndreaptă spre alți dumnezei și care iubesc turtele de stafide!” (Osea 3:1).

Pentru un bărbat, o asemenea căsătorie este un infern, iar Dumnezeu încearcă să ne deschidă ochii să pricepem în ce situație delicată se află El față de copiii Săi rebeli.

Ce mai poate Dumnezeu să facă pentru o asemenea ingraturitate? Pedepse mai multe și mai aspre? Nicidecum. Pentru El, ultima soluție este renunțarea și oferirea libertății complete de alegere. “Efraim s-a lipit de idoli: lăsați-l în pace” (Osea 4:17).

Isaia ne ajută și el să înțelegem că Dumnezeu nu Se impune, nu se retrage și nu Își anulează harul protector, ci există un factor perturbator care limitează, restrânge și în final anulează protecția divină:

“Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedecă să vă asculte!” (Isa 59:1-2).

Acolo unde se ridică un zid spre a interzice accesul lui Dumnezeu începe domeniul fărădelegii, unde operează alte legi, alte principii și alte mentalități. Dincolo de acest zid, Dumnezeu nu poate permite ceva, căci nu este domeniul Lui. Tot ce poate face este să aștepte lângă zid, sperând ca “Efraim” să înțeleagă consecințele letale ale “limitării” lui Dumnezeu, așa cum spune traducerea KJV a Psalmului 78: “De câte ori s-au răzvrătit ei împotriva Lui în pustie! De câte ori L-au mâniat ei în pustietate! Da, au întors spatele și L-au ispitit pe Dumnezeu, au limitat pe Sfântul lui Israel” (Ps 78:40-41 KJV).

Grozav lucru este să limitezi pe Sfântul lui Israel! Toate relele care i-au lovit de-a lungul întregii lor istorii s-au datorat faptului că, alegând pe Baal, ei au “limitat” pe Dumnezeu și nu au înțeles niciodată că “Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu” (Deut 31:17). S-a dovedit fără umbră de îndoială că, sub jurisdicția lui Baal, viața este un infern.

Așa va fi și în zilele care urmează. Omenirea, sub influența puternică a spiritelor necurate, va ridica un zid măreț spre a-L “limita” pe Dumnezeu, izolându-L definitiv de treburile Planetei Pământ. “Împărații pământului, cei bogați și cei puternici” ridică zidul, iar comunitatea teologică îl tencuiește cu ipsos, dându-i o aură post-modernistă, mai “emergentă,” care va înșela, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși. Ororile care s-au abătut asupra Franței se vor întinde la nivel planetar, dar omenirea tot nu va înțelege că protecția lui Dumnezeu este gonită. Vor susține că este vorba de mânia lui Dumnezeu.

A participat și Biserica Rămășiței la o asemenea mistificare? De la campanii evanghelice la publicații de circulație internațională, noi punem umărul la tencuirea zidului, educând omenirea că Dumnezeu este la originea haosului care sufocă pământul. Dar atunci când “împărații pământului, domnitorii, căpitani oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi” vor zice munților și stâncilor: “Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului,” nu va mai fi nimeni să le spună că nu au avut parte de mânia Mielului, ci de vrăjitoriile Balaurului, și că ei înșiși sunt artizanii acestei lumi în care Dumnezeu a primit interdicție permanentă.

Acum este timpul să le spunem cine face să se “cutremure pământul,” cine prefăce “lumea în pustie” și nimicește orașele noastre (Isa 14:16-17), căci pentru aceasta a fost ridicată la existență mișcarea adventă. Dacă nu credem că aceasta este misiunea noastră, mai bine ne întoarcem la “rădăcinile noastre creștine” și devenim Biserica Creștină Adventistă cea cu un “potențial măreț,” așa cum ne sugera un spirit zilele acestea.